

kojení stejnoměrně, a zdržeti se — pod následky § 485 tr. zák. — jakéhokoliv jednání, kterým nastává ve vztazích věřitelů k celku nebo k některé složce jmění dlužníkovy takový přesun, že jest jím ona zásada prolomena ve prospěch jednoho a v neprospěch ostatních věřitelů. Takový přesun však nastal závadným skutkem, jímž nabyl Benjamin K. po řečené rozhodné době věcného, i proti ostatním věřitelům účinného práva na uspokojení své pohledávky až do plné její výše z nemovitostí obžalovaného, jejíž hodnota tím ostatním věřitelům ušla. Až do té doby měl Benjamin K. jen obligační proti ostatním věřitelům neúčinný nárok na zřízení zástavy a byl by proto — nebýti souzeného skutku — na ceně nemovitostí participoval jen stejnoměrně s ostatními věřiteli. Že se tím zmenšila kvota ostatních věřitelů a že tudíž byl závadný skutek újmou pro ně, je zjištěno rozsudečným výrokem, stížností nenapadeným, že by vyrovnací věřitelé byli utrpěli menší ztrátu, kdyby nebyla pohledávka Benjamina K-a do pozemkové knihy vložena. Že úmysl obžalovaného k této škodě směřoval, jest rozsudkem zjištěno větou, že obžalovaný vědomě a úmyslně nadřžoval věřiteli Benjaminu K-ovi, by došel uspokojení své pohledávky na škodu jiných věřitelů. Než právem vytýká stížnost tomuto výroku vadu nedostatku důvodů. Rozsudek opírá (odůvodňuje) uvedený závěr jediným poukazem na doznání obžalovaného, že tak učinil proto, by otec (Benjamin K.) o své peníze nepřišel. Lze — ježto stížnost v tomto směru ničeho nevytýká — ponechati stranou otázku, zda je citovaným předpokladem řádně odůvodněn výrok o úmyslu nadřžovacím, t. j. o úmyslu poskytnouti výhodu, něco, nač dotýčný věřitel nemá podle shora uvedené zásady právní nárok. Nepopíratelně však poukazem na ono doznání není kryt a odůvodněn výrok o poškozovacím úmyslu, — který — jak plyne již z doslovu § 485 tr. zák. — není totožným s úmyslem nadřžovacím, pokud se týče, není tímto úmyslem nutně dán; je však dán vědomím, že nezbytným důsledkem výhody jednomu věřiteli poskytnuté jest újma jiných věřitelů zejména ve kvotě, kterou budou pak jejich pohledávky uspokojeny. Odůvodnění bylo tím více třeba, protože obžalovaný nedoznal ani přímého úmyslu poškozovacího, ani vylíčeného vědomí, nýbrž hájil se tím, že si myslel, že se bohatě ožení a dluhy splatí. Pro vylíčené zmatky § 281 čís. 9 písm. a) a čís. 5 tr. ř. bylo rozsudek v částech výroku o vině, ve kterých jest jimi stížen, t. j. ve výroku o zločinu zpronevěry a přečinu nadřžování věřitelům, jakož i důsledkem toho také ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících zrušiti a, jelikož nelze se pro neúplnost a vadnost skutkových zjištění obejít bez nového hlavního přelíčení, bylo za souhlasu generální prokuratury uznáno podle § 5 zákona čís. 3 ř. zák. na rok 1878 ihned v neveřejném sedění tak, jak se stalo.

Čís. 3296.

Formální vadnost výroku o trestu nemůže býti vytýkána zmatečnými stížnostmi, leda že by výtky ta sloužila dovozování uplatňované zmatečnosti rozsudku podle čís. 11 § 281 tr. ř.; výrok o trestu nemůže býti napadán z důvodu zmatečnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř. ani po stránce obsahové.

Tresty, jimiž je podle § 23 zákona na ochranu známek ohrožen přečin tam uvedený, peněžitá pokuta a vězení, kumulované po případě s pokutou, jsou navzájem v poměru souřadnosti. Soud není zákonem omezován ani ve volbě toho kterého trestu, ani v jejich kumulaci; tresty ty jsou pro něj alternativní povahy. Rozhodl-li se soud pro volbu trestu na svobodě, použil tím svého trestacího práva v jeho průměrné formě a nevyslovil tím ještě — pokud tak vskutku neučinil, dovolává se § 260 písm. a) tr. zák. — že přeměňuje pokutu v trest vězení z ohledu na majetkové poměry nebo na výživu obžalovaného nebo jeho rodiny.

(Rozh. ze dne 18. října 1928, Zm II 144/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 30. ledna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 23 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného dovolává se důvodů zmatečnosti podle čís. 5 a 11 § 281 tr. ř. Jejimi vývody však není po zákonu doličován žádný ze zákonných důvodů zmatečnosti. Jak by mohla býti rozsudku vytýkána zmatečnost z důvodu čís. 11 § 281 ř. tr., ze stížnosti nelze vyčísti. Netvrdí nic z toho, co činí rozsudek zmatečným podle obsahu této stati zákona. Co stížnost rozsudku vytýká, je (po stránce formelní) nedostatek důvodů pro výrok, že se obžalovanému ukládá trest na svobodě, a snad i (meritorně), že nezůstalo při uložení pokuty, doplněné po případě dodatkovým trestem na penězích. Než, jak plyne z doslovu čís. 5 § 281 tr. ř., poukazujícího k § 270 čís. 6 a 7 (nyní po úpravě zákonem čís. 1/1920 čís. 4 a 5) tr. ř., nemůže býti formální vadnost výroku o trestu vytýkána zmateční stížností, leda že by výtkta ta sloužila dovozování uplatňované zmatečnosti rozsudku podle čís. 11 § 281 tr. ř. (vide rozh. sb. tr. čís. 2648 a 2723), čemuž tu tak není, když se právě čís. 11 § 281 tr. ř. ve zmateční stížnosti sice číselně uvádí, ale zmatek ten nikterak se nedoličuje. Tím méně může býti z důvodu zmatečnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř. napadán výrok o trestu po stránce obsahové. Opovězený opravný prostředek zmateční stížnosti zůstal tedy v pravdě neproveden, i bylo v té příčině postupovati podle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878.

Jakožto odvolání nemůže obsah oné části opravného spisu, jež označena je jako provedení zmateční stížnosti, dojíti úspěchu. Neboť především rozsudek obsahuje formálně odůvodnění alespoň pro výrok, že se vedle trestu na svobodě ukládá obžalovanému také trest peněžitý; poukazuje rozsudek v tom směru k tomu, že soukromá obžalobkyně utrpěla jednáním obžalovaného škodu přesahující při nejmenším 1000 Kč. Toto odůvodnění sice slovně by přiléhalo spíše k výroku podle § 27 čís. 3 zákona o ochraně známek, avšak soud patrně jím chtěl vyjádřiti,

že pokládá čin obžalovaného za zatížený větší škodlivostí a že v tom vidí důvod větší trestnosti a tudíž důvod ke kumulaci obojího zákonného způsobu trestu. Věcně nalézací soud není zákonem obmezován ani ve volbě toho kterého ze zákonných způsobů trestu podle § 23 zák. na ochr. známek, ani v jejich kumulaci. Proč se nalézací soud rozhodl použití trestu vězení jako trestu základního, není ovšem v rozsudku uvedeno, takže odvolacímu soudu není poskytnuta možnost přezkoumati úvahy, z nichž nalézací soud vycházel při volbě použitého způsobu trestu. Avšak to nevadí soudu odvolacímu v přezkoumání a rozhodnutí otázky, zda je odvolání odůvodněno, když přezkoumání této otázky zakládá odvolací soud na stavu, jak je patrný ze spisů. Jak již řečeno, činí obžalovaný po hmotné stránce předmětem odporu, pokud je obsažen ve vývodech označených nesprávně jako zmateční stížnost, volbu vězení za trest základní; namítá v té příčině, že zákon ukládá na přečin podle § 23 zák. o ochr. zn. v první řadě trest peněžitý, a dále, že výdělkové a rodinné poměry obžalovaného nejsou takové, by nemohl zaplatiti peněžitou pokutu. V tom i v onom směru je odvolání na omylu právním. Neboť tresty, jimiž je podle § 23 zák. o ochr. zn. ohrožen přečin tam uvedený, peněžitá pokuta a vězení kumulované po případě s pokutou, jsou navzájem v poměru souřadnosti a nelze tvrditi, že zákon ohrožuje přečin ten v první řadě pokutou a teprve snad podpůrně nebo za určitých podmínek trestem na svobodě. Ve volbě jejich je soud po zákonu neobmezen, tresty jsou pro něj alternativní povahy. Rozhodl-li se nalézací soud pro volbu trestu na svobodě podle § 23 zák. o ochr. zn., použil tím svého trestacího práva v jeho primární formě a nevyslovil tím ještě — pokud tak v skutku neučinil, dovolává se § 260 písm. a) tr. zák. — že přeměňuje pokutu v trest vězení z ohledu na majetkové poměry nebo na výživu obžalovaného nebo jeho rodiny, z čehož plyne nezávažnost druhého z uvedených odvolacích důvodů.

Čís. 3297.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Výkon trestu podmíněně odloženého lze naříditi z důvodu § 6 čís. 1 zákona jen, objevila-li se překážka tam uvedená dříve, než nastaly právní účinky podle § 1 odst. (2) zákona, tedy nejpozději do konce zkušební doby.

Zkušební doba počíná dnem, kdy byla zmateční stížnost zamítnuta rozhodnutím zrušovacího soudu.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, Zm I 603/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákonem právem. Usnesením krajského soudu v Litoměřicích ze dne 22. února 1928, jímž bylo nařízeno podle § 6 čís. 1. zák. o podm. odsouzení, by tresty, obžalovanému uložené podmíněně rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích,